

Odense d. 17. august 2011

Kære udvalgsmedlem,

Jeg refererer til Miljøministeriet Departementets svar af 15. august 2011 j.nr. 001-05746 i respons på spørgsmål nr. 894 (alm. Del) stillet af hr. Steen Gade den 22. juli 2011, på foranledning af min henvendelse af 19. juli 2011 jf. MPU alm. Del – bilag 713.

Jeg sidder stadig med en komplet følelse af afmagt over for et lovgivningsapparat der forstår, men åbenbart ikke lytter og reagerer på den forståelse det måtte have. Jeg er måske på vej til økonomisk ruin og Ministeren forstår da den uheldige situation jer er kommet i, men "heldigvis er der i dag få af sådanne sager".

Jeg mener det er en nonchalant og arrogant indstilling til sagen. Én sådan sag, er én for meget! Jeg vil mene at det er, hvad lovgivning drejer som om i.e. at retfærdighed sker fyldest. Godt vi ikke har dødsstraf i Danmark.

Værditabsordningen er ikke noget, der får mig ud af det problem jeg har fået. Den er noget de nye ejere kan have gavn af - måske først efter mange år, når der muligvis er sat penge af i finanslovsbevillingerne og deres nummer kommer op i køen. I mellemtiden sagsøger de undertegnede, da forureningen klassificeres som en mangel ved ejendommen. En "normal" mangel kan man forsikre sig imod gennem en ejerskifteforsikring. Forurening kan ikke dækkes af en ejerskifteforsikring.

Hvis princippet om at "forureneren betaler" skal have nogen mening, så skal forureneren betale alt! Det nytter ikke så meget, at jeg ikke forpligtes til at oprense forureningen på ejendommen, når man så bare kalder det selv samme for en mangel, som jeg så bliver sagsøgt for. Det er jo forureneren, der har skabt denne såkaldte mangel.

Dette bringer mig tilbage til mit oprindelige brev af 19. juli 2011, hvori jeg gør opmærksom på, at både Københavns Amt og Lyngby-Tårnbæk Kommune giver ejendommen en forureningsmæssig ren helbredserklæring. Så er det svært at se at "Køb og salg af privat ejendom er et privat anliggende", når både sælger og køber må stole på og handle på basis af de officielle oplysninger - der altså var forkerte.

Værditabsordningen virker kun hvis køber af en forurenede grund er interesseret i at melde sig til ordningen eller bliver pålagt det af retten. På grund af finansieringen kan det tage rigtig lang tid før ordningen kan implementeres og der fysisk kan renses op, hvilket mange boligejere ikke har tid til at vente på da de måske pludselig er tvunget til at sælge. Ergo kalder man forureningen en

mangel og sagsøger som sådan den tidligere ejer, der som i mit tilfælde har været uden kendskab til forureningen.

Den identificerede forureneren går i min sag fri (forældelsesfrist 20 år) og, selv med den nuværende forøgelse af forældelsesfristen på 30 år vil der komme sager der er lig min. Derfor skal der ikke være nogen forældelsesfrist for forurenings-sager sager overhovedet. Har man sagt 30 kan man lige så godt sige 50 eller 100 år. I langt de flest tilfælde vil forureneren kunne identificeres og ret ske fyldest. Det har jo altid været noget svineri at smide olie på jorden, at man så lidt anderledes på det dengang, kommer ikke sagen ved, for man så jo også anderledes på sådant svineri for 20- eller 30 år siden. Så tag skridtet fuldt ud. Det vil hjælpe på retsfølelsen.

Jeg ser en Miljølovgivning der buldrer derud af, medens mange af de underliggende love, der skal bære miljølovgivningen slet ikke er tidssvarende.

Det er jeg desværre blevet ufrivilligt udsat for.

Med venlig hilsen

Lars Nielsen

Filosofgangen 17C,1.

5000 Odense C

Mob.: 23 81 01 56